

gratia miracula, que Saluator operatur in hoc ordine Supernaturali...

Dei Filius, ut per se...

Modus, quo Filius Dei tradit se nobis in hoc Sacramento, reddidit donum...

Eucharistia est in nos...

Cum Theologis asserere possumus, unum ex maxime propriis effectibus Eucharistia esse effundere in corda recipientium...

J.C. aliter producit gratiam...

Considerare possumus, Jesu Christi presentiam in hoc Sacramento coalescere ad productionem gratiarum...

Eucharistia efficit, ut in bono perseveremus...

Dicendum non est, ut aliqui opinati sunt, postquam hoc divinum Sacramentum accepimus...

ratum illius usum profuisset ad hominum vitam conferendam; ita per sanctum usum...

Liberaliter Filius Dei in hoc Myserio...

Animadvertendum est, posse aliquem liberaliter, atque magnificentem esse modis duobus...

Judicium nobis ferendum est...

Saluator divinum hoc instituit Sacramentum, ut in fine, et archetypum se cum nobis conjungeret...

Quomodo Dei Filius est in Eucharistia...

Constat omnem manducationem sumptae natura tendere ad destructionem, & annihilationem cibi...

Cum Deus dedit nobis vitam...

Quemadmodum Deus quatenus auctor Naturae prospexit conservationi vite naturalis in homine...

suis conservare divinam hanc gratiam, & subsistere in via Dei, neque perseverare in Justitia usque ad finem...

Hoc Sacramentum est...

Patrum omnium, atque Theologorum, unanimes est sententia; divinum hoc Sacramentum hominibus datum fuisse...

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex Ascetis libris, nupersque Conclamationibus loci hujus argumenti.

Preceptum J.C. concilium in Eucharistia...

Filius Dei in adorabili hoc Myserio consilium fuit antequam moreretur, tribuere liberum volatum infinitis...

Ardens desiderium...

Nescio quam illecebram Mundi Saluator invenit in hominibus; sed nunquam testatus est ardentis desiderium...

Conatus, & prodigia quibus Deus...

Si nobis iudicium ferendum est de proclivitate, quam omnia habent entia, per vim, atque conatus, quos exequat...

runt, ut tendant in centrum suum, locumque sibi naturalem, quo seorsum toto pondere activitatis suae...

Deus non potest se humiliare...

Parum est Deo amanti adhibere Omnipotentiam suam in Entia Creata, nisi exerceat illam etiam contra seipsum...

Deus non potest se humiliare...

Parum est Deo amanti adhibere Omnipotentiam suam in Entia Creata, nisi exerceat illam etiam contra seipsum...

Dei Filius humiliter in hoc Myserio...

Cum Dei Filius factus sit homo, quamquam a Bernardo appelleretur Verbum abbreviatum...

ris, erga nos, fuit testimonia: Nonne, exclamare debemus cum quodam S. Athabate; O Deus, si fas est dicere, prodigium fuit prodesti hominis! (Guericus Abbas.) hominis, inquam, qui adeo frigidus est, & languens in amore suo; hominis ingrati, tantoque beneficio indigni! Idem.

Primus amoris effectus est, dare. Nihil dare est, non amare; dare parum, est parum amare, dare multum, est amare multum, dare totum, est utique ad excessum amare. Lenis amicitia perdetur in hoc amoris Myfterio adimplet, ubi ubi Deus dat quiddam dare potest, & ibi homo recipit quiddam potest recipere; sed eo modo, quo nos perfectius possidere possumus, quia dat de nobis in Cibum, qui efficit, ut nobis fiat proprium, quod nobis est alimentum. Ita ut in natura nequeat inveniri unio magis insolubilis, ideoque possessio magis legitima, & absoluta: cum datur in Cibum, datur in eamdem unionem, S. Thomas (Opus. 25.) ait, unionem validiorem unione membrorum, quorum multa separari possunt a capite, quin compositum pereat; magis intimam, quam ramorum cum stipite, qui possunt inde amputari; sed ubi alimentum convertitur est in propriam substantiam, ab illa non potest amplius separari. Latius alibi immorari sumus in hac sententia, neque de eadem plura dicemus. Idem paulo maratus.

S. Paulus Apostolus arbitratus est, se non posse melius significare humilitatem Filii Dei, in sua Incarnationis Myfterio, quam usus verbo exinanienti: Exinanivit semetipsum. (Ad Philipp. 2.) Tamen ambigi nequit quod minus multo magis seipsum exinaniverit in Eucharistia; & profecto, si in Incarnatione cessare potuit Eucharistia; in Eucharistia cessat homo videri; si in priori Myfterio indult formam servit, (Ibid.) in altero induit figuram Panis; si in illo se hominibus aequaliter præbet, in hoc sese infra homines demittit, factus cibus eorum; in Incarnatione, quamvis divinitas ejus lateat, & ab ipsa humanitate absorbeatur; non tamen cessat, quin cognoscatur ex prodigiis: ita ut in Passione, (Luc. 22.) cum venit hora inimicorum suorum, & potestas tenebrarum, videlicet in ipso momento, quo Jesus Christus visus est traditus rabiei Judæorum, Centurio, & qui custodiebant illam, verum Dei Filium esse cognoverunt. (Matth. 24.) Sed in Eucharistia divinitas æque ac humanitas latent; & in statu mortis, ut docet Theologia, non solum quia species Panis, & Vini separatæ sunt, ad innuendam separationem Corporis a Sanguine, verum etiam quia nullum tribuit vitæ signum. Verbo: Donec visit in Mundo, non nisi Patris sui voluntati paruit, & in Eucharistia producitur per actum obedientiam, quam præstat Sacerdotis imperio: Obediunt Domino veli hominis. (Jesue 10.) Hic ergo exclamare possumus majori cum admiratione, quam Salomon, ubi percipit superbum illud, atque magnificentium Templi Jerosolymitani ædificium: Ergone credibile est, ut habitet Deus cum hominibus super terram? (3. Paral. 6.) tamen divinum illius verbum, & Ecclesia, que illius est fidelis interpres, nos docet, ipsum vere absconditum esse sub speciebus Panis, & Vini. Abbas de Monmorel serm. in Evang. Dom. 2. post Pentecostem.

In Eucharistico Sacramento Dominus venit in nos tamquam ignis devorans, qui emundat quiddam immundum est, & absumit in nobis quiddam carnis capit: manus in nobis, & nos in illo. (Joann. 6.) & conjungens se cum hominis infirmitate, illi Dei virtutem communicat. Hoc Sacramentum, Sanctus Bernardus ait, operatur in nobis duos effectus: minuit sensum tentationum levissimum, & prohibet, ne vehementissimis cor nostrum superetur. Concupiscentiam infirmat, & retundit vim nostrarum cupiditatum; antidotum est contra mortale peccatum, & remedium contra veniale. Virtutis hujus Sacramenti Patres acceptam retulere Imperterritam firmitatem, quam Martyres inter cruciatus præferrebant. Nobiliter facimus, Sanctus Cyprianus ait, (Eph. 143.) ex Corpore Jesu Christi propugnaculum, & victoriam constamus arma pro illis, quos tueri cupimus adversus natus inimicorum suorum. Ita Sanctus Chryostomus asserit, nos discere debere de Mensa Domini factos terribiles demonis, ignem, flammamque evomentes, tamquam leones; quem enim effectum non debet producere in nobis Jesus Christus animabus nostris conjunctus? unde legitur, si adeo infirmi fuerimus, ut primæ tentationi cedamus, hoc proculdubio proficisci, vel quia negligimus ad divinum hoc Sacramentum accedere, vel quia indigne ad illud accedimus. Idem.

Cum fidei lumen aperuerit nobis Deum in Altaris Sacramento latentem, quæ erit reverentia nostra, cum sancto terrore correpti procumbemus, tamquam sanctiores Apocalypsis, ad thronum Agni, & cum illis clamabimus: dominus es Domine Deus noster accipere gloriam, & honorem, & potestatem. (Apoc. 4.) vel repleti eadem fide, & humiliate, qua Centurio, dicemus: Domine non sum dignus, ut intres sub scilicet manus, sed dic verbo, & sanabitur anima mea. (Matth. 8.) Hæc est fides, & reverentia, quam habere debemus pro Deo abscondito, humiliato, exinanito; sed cum prælo sumus ut recipiamus illum, tunc non possumus satis testari amorem nostrum, & gratitudinem, quæ pro me visit, Sau-

ctus Bernardus (serm. de Epiph.) ait, tanto mihi carior, ille dedit se totum mihi hoc Myfterio, se totum consecravit utibus meis, ego debeo consecrare illi memorie meæ recordationem, cogitationes intellectus mei, animæ meæ facultates, affectus voluntatis meæ, motus cordis mei, humiliactiones, & prostrationes corporis mei: etenim, ut idem Pater ait, quantumvis creatura fit infinite Deo suo inferior, & minime possit dignas referre gratias, quas meretur; tamen ex quo offert illi amorem, & gratitudinem, quam potest, nihil deest, cum datur quiddam dari potest. Idem.

Cum Salvator venit in Mundum, venit, ut ibi sustineret opprobria, & humiliaciones, & Judæi illum crucifigentes adimpleverunt divina sui Voluntatis consilia: sed in Eucharistia vult recipere obsequia nostra, & nostras adorationes. Passionem suam tempus excessit; & jubet, nos per vicam fidem, sinceramque amorem reparare crimen Judæorum, qui illum non cognoverunt, & oderunt, cum inter ipsos vivebat. Ita excipere illum in hoc eodem Sacramento cum eodem contempni, quo exceperunt illum vitæ mortalis suæ tempore, hoc est esse Judæis ipsis nocentiores. Ita, quamquam debeamus illi amorem, reverentiam, & cultum nostrum ob alias excellentes causas, experiamur, & cultum nostrum ob alias reparandas contumelias, & ita ille a nobis hæc officia ad reparandas contumelias, injurias, & humiliaciones omnes, & propter amorem nostrum passus est; hoc enim medio illi gratum animum nostrum testabimur.

Deus, quem in hoc divino Myfterio adoramus, medio virtutem non rejicit, non confringit calanum quassatum, sed dirigit; lippos oculos non execat, sed illustrat; non extinguit ligam fumigantem, sed accendit; humiliter standum est coram hoc Deo abscondito, & aperientur illi corda nostra ferventibus desideriis ad recipiendam ejus lumina, & gratias. Ratio, & sensus nequeat hæc nobis suppeditare subsidia; gratiam hanc a Deo petere debemus, tamquam elemosinam; exemplum ejus ciebim in nobis amorem virtutum, quas in hoc Myfterio exercet. Zelus quo flagrat pro gloria Patris sui, nostram excitabit pietatem erga Deum, & nos impellet ad eliciendos actus amoris, & contritionis ad pedes Altaris, ubi Jesus Christus obediens Sacerdotis verbo, manet sub speciebus, donec subsistunt; ut doceat Christianum halem obedientiam legibus Dei, & perfectam submissionem præceptis suis eo in statu, in quo Deus illum constituit. Caritas, qua complectitur homines in Eucharistia, tradens se fidelibus in Cibum, efficere debet nos misericordiores in pauperes, ut propria substantia nostra auxiliemur illis: humilitas, quam exercet in hoc actu exinanitionis inspirat nobis cognitionem nihili nostri coram Deo, & est exprobratio gravis vanitatum, atque pompæ mundi; mansuetudo, & patientia ejus in hoc Sacramento, ubi subsistit non solum blasphemiam Judæorum, & hæreticorum, verum etiam Christianorum nequam sacrilegia, est secreta damnatio molitæ nostræ, quæ levissimos contempsum, minimaque injurias pati non potest. Denique, cum in hoc actu abscondita a rebus omnibus sit avulsus, & nulli inhæret rei, sensum, & sine sensu inspirare debet cordibus nostris abalienationem hanc generalem a Mundo, ut adhareamus Deo, qui vertex est Evangelicæ perfectionis. Heu! cuiam corda nostra adharere possent, nisi illi, qui, ut ita dicam, adhæret Altaris nostris, ut nobis standam amorem suum erga nos? Hæc sunt sensibiles impressiones, quas divina presentia abscondita facit in cordibus nostris; sed animæ solum vere Christianæ se dignas præbent his gratis per affiditatem, qua Dei Filio in hoc Sacramento deseruntur. Sermo Manuscriptus Patris Garnier.

Torrens æternarum voluptatum inebriantium in Cælo beatos, replet Cor iustorum super terram in divino hoc Sacramento, suavitate, & ineffabili consolatione: tamen si Dei Filius reddidit se cordibus nostris sensibilem per interiorum spiritus, gratiaque suæ unctionem, hæc tamen unctio noa cognoscitur ab omnibus, sed sentiendam se præbet tantum animabus, quæ magnam habent hujus Myfterii fidem, & ardentem amorem erga eum, qui ibi latet. Hic gustandus est per fidem, & caritatem, ut illius sentiantur delicia: da amantem, S. Augustinus ait, da desiderantem, da sententem, & sentis quod dico; talis enim anima amans Jesum Christum, illum elucens, & fitiens, atque desiderans frui dilecto suo, sentit suavitatem interioris ejusdem presentia; sed si loquor cum animabus frigidis, languentibus, immeris in corporis sensibus, hæc quidem non igitur sentiantur hoc Manna spirituale, nihil intelligunt de his gustantibus delictis, qui inveniendæ sunt in divini hujus Sacramenti communione. Ceterum, ne pates personas illas, quæ valde luminibus polleant, magis harum sensibilibus unctio magis affici gratia, fed plerumque illa afficiuntur, quæ magis simplices, & rudes sunt, si fideles fuerint, & omnino a Mundo divulsæ. Ex manuscripto Serm. in festum P. Garnier.

Pro nobis Dei Filius descendit in Aras nostras, & nos eundem vivere negligimus; presentiam illius, tamquam nocens Adam fugimus, & perhorrescimus, vel si prodius coram illo, hoc sine ullo Religiosis sensu facimus. Hæc per-

Dei Filius exigit reverentiam nostram amorem remanentem in hoc Myfterio.

Virtutes quas petit Deus ab hominibus in hoc Sacramento, & exemplum, quod nobis tribuit.

Delictis, quas fideles sentiant quæ fiat in participatione Sacramenti Eucharistici, & quæ præstent illis.

Mirum est, quod in parvis sumis affici in visitando Salvatore, qui

die, nescit que, manet in tra.

De videlicet in amoris Eucharistia.

Eucharistia est admirabilis inventio Sapientie Dei.

Amor Salvatoris in hoc Myfterio liberat erga homines, quiibus se totum tribuit.

De gratia quam recipere debemus in hoc Sacramento.

hæc personæ otiosa, & propria otiositatis peracta, hi mundi, qui trium horarum spatia transeunt in spectaculis, & vitæ suæ diducium in alea, & ludo, & qui perquam raro, & summo affectu fastidio ad Altarium pedes accedunt, sentiant bonum nostrum, qui habemus Deum nobis in hoc Myfterio presentem? qui vident hunc teporem, & hoc frigus erga Eucharistiam, judicare possint nos credere eam, quod credere profertur de hoc adorabili Sacramento, quod nunquam fere adoramus? Profecto creditur presentia Dei in divino hoc Myfterio latentis? Nunquid Sanctus terror nos ciet, tangit, commovet? ubi devotio est, & mentis collectio, testes desiderii nostri? ubi festinatio, quam de presentia ipsius perfuentione testatur? Nunquid pari ardore properamus illuc, ubi Deus est presens, & quo presentia, & felicitas cum eo colloquendi, omnes homines debere attrahere, quo pergitur in cœtus profanos, quo assidue obire gaudemus? nequaquam. Cohibere me nequeo, quin conquerar de tepore fidelium, per sanctos hos dies devotos cultui, & venerationi adorabilis hujus Myfterii! Via Sion læget, ut quod non sit qui veniat ad sollemnitatem. (Thom. 1.) Altaria nostra deserta sunt, derelicta sunt, donec theatra, & solatiis dedita loca populi turba replerentur &c.

Magnitudo amoris Jesu Christi innouit in iis miraculis, quæ operatus est, ut se nobis traderet in Eucharistia. Unus ille, qui operatus est ea, potest illa intelligere. David appellat divinum hoc alimentum, compendium miraculorum Domini; S. Thomas, Miraculorum omnium maximum; & Sanctus Augustinus, terminum Omnipotentie Dei. Evangelista antequam verba facere inciperet de hujus Sacramenti institutione, meminit supremæ potentie, quam Filio suo dedit Pater, inuenens illum hæc indignum, ut hoc institueret Sacramento. Profecto Dei Omnipotentia potuit magis elucere, quam efficiendo, ut Corpus idem esset simul in tot locis, quot ibi erant Hostiæ consecrate, & partes singulas cujuslibet Hostiæ? Corpus esset sine extensione? materia esset in loco, per modum spiritus? substantia ad nihilum redigeretur? accidentia sine subiecto subsisterent? eodem producerent effectus, quos substantia? opus est tota Dei Omnipotentia ad hæc miracula operanda. Sed, cum illa creduntur, Pharaone dariores sumus, nisi moveamur. P. Nepveu tom. 2. Christi, consider.

Dei Sapientia in hoc Sacramento, potest ne magis elucere, quam simul concilians ea, quæ magis videntur opposita? auferens, ut videtur, Deo immensitatem, ut illum compellat in spatium fere indivisibile? dans quamdam immensitatem Corpori, illud efficiens presens in tot locis adeo longinquis; tegens Majestatem illius specierum vilitate, ut reddat objectum dignum fide nostrâ? & simul suam bonitatem patefaciens, ut fiat Caritatis nostræ validum argumentum? induens Carnem suam speciebus Panis, ne sensus nostros avertat, & se fere accommodet nostræ infirmitati, supergrediens omnes naturæ leges ad superandos obices, quibus prohibebatur, ne sese nobis daret, & ita subiciens suam potentiam potestati hominis, qui momento uno, utaque verbo potest tot operari miracula? Idem.

Jesu Christum se nobis tradit in Eucharistia, sed inter Divinitatem, & hæc omnia modo omnium perfectissimo; quoniam per hoc Sacramento vere, & realiter possidemus Jesum Christum, & locupletamur, quemadmodum S. Augustinus ait, cum Deum fiat hominis possessio: de toto Deo dicitur. Verum est fidelem possidere Jesum Christum per fidem, secundum S. Pauli doctrinam; sed hæc est mera cognitionis possessio: verum quoque est, illum a justo possidere per Caritatem; sed hæc possessio fit per conformitatem voluntatum, non autem per unionem substantiarum; vel in hoc divino Sacramento possidemus Jesum Christum per possessionem intimam, verissimam, & possidemus illum dominatione adeo absoluta, ut nobis liceat de illo ad arbitrium disponere; ita ut Jesu Christo in Eucharistia sit nobis omnia, quemadmodum dicit S. Ambrosius: Omnia nobis Christus est. Sed si Jesus Christus totum se nobis dedit in Eucharistia, possumus ne facere, quominus nosmet totos illi tradamus? Exhauserat ille omnes thesauri suos, ut sibi cupidum Cor nostrum deliniret; sed videns hoc inutile futurum, voluit tandem sese nobis tradere in Eucharistia, ut vi quadam amorem sibi nostrum raperet. Postquam resistimus dura cervice totillius benefactis, licebat nobis illi ipsi repugnare? si quid superest illi, quod nobis daret, daret utique; quamvis ille Deus sit, non potest tamen dare nobis aliquid melius seipso: Quid veritatem pro teipso? dicebat S. Bernardus, si possem pares referre gratias omnibus beneficiis tuis, quomodonam tibi pares referre possem dono, quo teipsum mihi largiris? quamvis omnia mihi essent imperia, omnia Mundi corda, quæ offerrem tibi, post hæc, possem ne aliquid dare tibi, quod valeat Deum? Idem.

Ex præsertim gratia qualitatibus, non est postrema, semper operari in Anima, & ibi nunquam cessari. S. Gregorius illam comparat semini incessanter gormiganti, & producenti fructum centuplum in corde optime affecto. Sed

gratia quam recipimus in Eucharistia, peculiarem habet secunditatem; hic ille fons est Aquæ vivæ, de qua loquebatur Salvator cum muliere Samaritana, salientis utque in vitam æternam. Supponimus Animam, quæ recipit Deum vitam esse in gratia statu, ideoque positam in Caritate, quæ non est otiosa, & quæ nos quotidie ad novam impellit perfectionem, & nova virtutum, & meritum incrementa; si hoc est, quam non factis Jesu Christo injuriam, cum in vobis relinquitis sterilem hujus Sacramenti gratiam? cum dicitis: satis est, me justificari; ego vero ad tantum sanctitatis apicem non contendo; & optinamus quidem eam, & insignes sanctitate viros decet; perinde ac secundum consilia Filii Dei, minime teneremur, nostram sanctificationem nervis omnibus nobis comparare. Homini vere justo non satis est communis virtus, & nunquam arbitratu se attigisse illum perfectionis verticem, ad quem vocatur a Deo; & contra vero semper estur, ac fit iustitiam, & si aliter viveret, conaretur semper sese magis, magisque justificare. Hic ille est fructus, quem ex hujus Myfterii frequentatione percipere debemus, & effectus gratiæ, quam in nobis producit divinum hoc Sacramentum. P. Garnier.

Deus, qui omnes servatur inventiones, amorem nostrum sibi conciliandi, adjicere vult ceteris qualitatibus suis, quæ ipsum præstant amabilem, esse etiam, per quas fit bonum, & hereditas nostra. Hæc nomina ille millicibus ibi vindicat in veteri testamento, ad affuatiendos homines suis benevolentia sensibus erga ipsum; fed Salvator mi, in Altaris Sacramento meritis hos omnes titulos modo præstantiori, & nos hæc bona recipimus; quandoquidem vi donationis, qua nobis teipsum largiris, possessionis actualis, & realis, quam ibi recipimus Corporis tui, Sanguinis, Humanitatis, tuæque Divinitatis, totus nosfer. Nos vocare possumus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam intueri te possumus tamquam bonum, & hereditatem nostram: illi, ipso possidente, hæc hereditas ipsius, & illa visibilis sit hereditas ipsorum; (August. serm. 2. in Joannem.) Reciprocum intercedit commercium homines inter & Deum, præsertim vero in hoc Myfterio, nos sumus hereditas Dei, ipse vicissim hereditas nostra; nos possidet, & possidetur a nobis, tamquam aliquid nostrum. Divinum Christianorum privilegium! possumus loqui Deo, quemadmodum Deus loquitur nobis: dico Domino meo, meus es tu. (S. Cyprianus de Ascensione.) & Dei gloria est, dicere posse homini: meus es tu; & hæc est gloria hominis, dicere posse Deo; meus es tu, & possessio mea. Quid honorem hunc consequi debet? nobis amandum esse Jesum Christum, quia nosfer est, quemadmodum ille nos amat, quia sumus sui. Bironi in Obitu serm. 4.

Duo sunt amoris genera, quorum capaces sumus, & quæ debemus Deo; amorem benevolentie, & amorem æstimationis; Salvator autem in hoc Sacramento nobis exhibet argumenta validissima ad utrumque excitandum. Illum amaro tenemur amore æstimationis, & prælationis, præ omnibus Mundi hujus objectis, per considerationem sui meriti, & amoris; illum amare debemus amore benevolentie, quia est intra nos, & arte adeo, ac familiariter secum, nobis conjungit. Sed heu! si respiciamus Christianorum vitam, invenimus illos omni sensu carere, & injusto esse contra hoc Sacramento: sensu carere; quia Dei sui amore adeo parum se affici permittunt, cum interim maxime afficiantur objectis cupiditatum suarum, & injusto vero, quoniam præferunt terrena omnia Jesu Christo, qui primum præbent iterandi querelas suas contra populum Israel per Isaiam; filios enarravit, & exaltavit, ipsi autem spreverunt me. (Isai. 48.) Enarrivi filios proprio Sanguine, & factus sum Cibum eorum, & nihilominus offendunt me usque in cordibus suis, & contemnunt me perinde ac, neque Pater, neque Deus essem illorum; & gloriam meam habent rebus omnibus deteriorem. O Salvator! si ita est, debes ne tantum cum fervore nos diligere, ut tam injuste a nobis excipiaris? debes ne tradere Corpus tuum, Sanguinem, & vitam nobis, ut videas hæc omnia Caritatis tuæ adminicula sceleribus nostris antiquata? hoc non est satis, oportebat illa fieri objecta, & circumstantias injuriam, quibus a nobis afficereris? Non satis hoc agnovimus, & nihilominus verum est, nos nulla committere peccata, ex quo acceptimus Salvatorem in Eucharistia, quorum importunitas non fit huic Sacramento contumeliosa. Idem.

Jure Sacramentum hoc dicitur pignus futura gloria, & firmissima hæc esse debet ratio confidentiæ nostræ; namque, ut S. Chryostomus ait, Deus dedit suum Corpus, & Sanguinem nobis, veluti Arrham, & pignus gloriæ suæ; si non fuisset sincere præstare fidem, quam nobis obligabat hoc medio, quandoquidem, quæ probabilitas est species, S. quam speramus, hæc Doctior ait, illum nobis in manu positurum esse pignus, ut illud amitteret? nequaquam; & ille hæc in re, nobis tribuit sinceritatis suæ monumenta, & certissimas rationes fidelitatis promissionum suarum; & si posset Deus aliquid percipere suæ fidelitatis incrementum, iterum fœmetipsum obligasset per pignus, quod dedit nobis in hoc Sacramento, se ppe.

quæ effectus debet, ut quoties in virtute crederetur.

Per hoc Sacramentum Deus fit bonum nostrum, & hereditas nostra.

Duplex amoris generis, quod Dei Filio debemus, præ omnibus Mundi hujus Myfterii.

ſe præſtiturum promiſſiones ſuis, quibus nobis gloriam ſuam præſtiturum. Profecto certi ſumus boni, quod nobis promittitur, cum nobis præbentur Arizæ, quæ ejuſdem, vel majoris funt pretii, ac id, quod nobis promittitur; quia tenetur præſtare fidem ille, qui Arizam tribuit. Ita Paradifi pulcritudo, vel ſplendor coronarum, quas nobis Dei Filius promittit, ne perſtingant oculos noſtros, neque reddant incredibilem Dei promiſſionem, propter earum magnitudinem, & utilitatem, in cujus expectationem nos erigunt. Arizæ, quas nobis dat in Sacramento Altaris aquæ, aut pluriſ ſunt eo, quod nobis exhibentur, vel quod expectamus. Dicere poſſumus eſſe utrobique pretii æqualitatem, quoniam in Sacramento poſſidemus obiectum idem, quod beatorum felicitatem, & gloriam conſtituit. *Brozæ, ſerm. 5. de Obitu.*

Hæc eſt ſententia Patrum, atque Theologorum, qui in unitum promiſſioni Salvatoris; unam ex potiſſimis cauſis Reſurrectionis Corporum Chriſtianorum, futuram hujus Sacramenti uſum pro dubio præcipuis rationibus, quarum altera deſignat in intima unione, quam contrahunt corpora noſtra cum Jeſu Chriſto, qui eſſicit, ut ſimus unum, & idem Corpus cum illo; hinc fit, ut quemadmodum Caro ejus Vivificans eſt per ſeipſam, & habet virtutem etiam produciendam in Corporibus immortalitatem, non ſecus ac gratiam in Animabus; debere propter hoc ſædus, eſſe fundere ſuam operationem in Corpora, quæ facta ſunt ejus membra. Ratio altera Juris hujus deſignatur ex impreſſionibus gloriæ, & Sanctitatis, quas Corpus, & Sanguis Jeſu Chriſti reliquit in corporibus Chriſtianorum, in quibus permanſerunt per uſum hujus Myſterii; ſi enim Crux, ubi mortuus eſt, & monumentum, in quo ſepultus fuit, ſervant ad hæc uſque diem, veſtigia neſcio quæ præſentia ſue, quæ reddunt illa non venerabilia ſolum in oculis hominum, ſed etiam ſpectabilia in Dei providentia; cur dicendum non erit, corpora noſtra, in hoc Sacramento, quamdam contrahere conſecrationem, & moralem dignitatem, cujus veſtigia retinebunt etiam in ſepulchro, & impreſſiones vitæ quæ permanebunt in eorum cineribus, illos ſpectabiles reddent coram Juſtitiâ Dei, ita ut Reſurrectionem, & gloriam ſuam mereantur? *Idem.*

Cur tot dubitationes, & difficultates proponendæ ſunt de Myſterio noſtro prædeſignationis, & cur nobis ſignanda Crux, utrum Deus ſincere, & efficaciter etiam ex parte ſua, velit æternam Salutem noſtram? Unum ſufficit Eucharistiæ Sacramentum ad hoc, ut omnia hæc dubia, & difficultates evaneſcant; atque, ut intelligamus, quam cum ſinceritate, immo etiam ardore, Deus concuſcat ſalutem hominum, propter quam invenit hoc medium adeo excellens, & efficacis; etiam quid majorem habere poſſet vim, & poteſtatem ad hæc effectum, Sanguine ſuo, quem nobis dat in hoc Myſterio, cujus meritum infinitum eſt, cujus unica gutta ſexcentos Orbes ſalvare poſſet, & qui nihilominus totus applicatur cordi Chriſtiani? Si Deus nos perdere voſſiſſet, nequaquam præſtitiſſet nobis adeo excellentem Salutis noſtræ medicinam, adeo pretioſam, adeo efficacem? Ille ne obtuliſſet ſemet in Sacrificium ſuper Altaria? daret ne nobis ita validum remedium, quale eſt virtus Sanguinis ſui, ut nos tueretur a peccato, ut ſigaret voluntatem noſtram in bono, ut prohiberet, ne periremus, & in reprobatibus abyſſum prolaberemur? *Idem.*

Excitemus noſmetipſos ad magna efficienda, quandoquidem Jeſus Chriſtus dignatus eſt nos in hujus Myſterii partem vocare. Etenim ſi utilitas, quæ procedit ex aſſinitatibus poſſet eſſe magnorum operum incitamentum; num neſcimus, nos in hoc Sacramento artiſtimum contrahere federa, quæ jungere poſſint Chriſtianum cum Jeſu Chriſto? Ibi nos fieri illius fratres, & filios? Ibi Corpora noſtra fieri membra ipſius, & Animas noſtras ejuſdem Sponſas? Hoc eſt nobis tot obligationes imponere, & tot rationes afferre, ut bona opera producere teneamur, in hac rationabili conſideratione, quam Chriſtiani ſinguli facere poſſunt. Ego ſum Dei Filius, igitur nihil mihi faciendum eſt indignum tanti Parentis nobilitate. Ad hæc honorem eventus ſum, ut ad illum tamquam frater attinſam; ſubſtitueamus actionibus noſtris hujus aſſinitatis gloriam; ſumus membra illius, actiones noſtræ reſpondeant Sanctitati Capitis, a quo animamur. *Idem.*

Neſcio utrum quidquam apertius indiget immunitio-nem fidei in Anima, quam negligentia inviſendi Jeſum Chriſtum in templis, ubi queſcit. Tandem enim, ſi nobis perſuaſum eſſet, ipſum reſidere in tabernaculis, & Altari-bus noſtris, futurus nobis Conſolator in ærumnis, medicus in morbis, patronus contra inimicos; proſecto nos, qui in ſingularis ſerme horas conquerimur de recenti aliqua advertente, & qui aliquo adeo ſolliciti ſumus in ſolatiis perquirendis, negligemus ne medium adeo tutum liberandi nos a malis, quibus obſtimur, & avertendi illa, quæ nobis impendunt? Heu! Aggredimini nonnunquam pro-ſta itinera, ut Sanctiorum reliquias veneremini. Peregre proſtrictissimi quaſiſſi ea corpora, quæ ſingulari privilegio Deus a corruptione præſervavit; cum voluptate illa

Corpus, & Sanguis Fi-lii Dei in hoc Sacra-mento ſunt certa præſentio. Deſi-dero, ut velle ſalutem noſtram.

Aſſinitas, quæ in hoc Myſterio eſt J.C. contra-himus; nos impellere debet ad magna efficienda.

Neſcientia viſitandi Filii Dei in hoc Sacramento, ſi qui eſt modica fidei

quædam loca, ubi pretioſum aliquod veræ Crucis fruſtum, aliqua corona Domini noſtri Spina, vel aliud aliquod Paſſionis ejuſdem instrumentum aſſervatur. Abſit, me dam-nare velle hujusmodi devotiones: Reliquiæ, Corpora ſanctorum, illuſtria hæc organa, quibus Spiritus Sanctus uſus eſt, ad tot miracula operanda, digna quidem ſunt noſtra veneratione. Clavi, Spina Jeſu Chriſti, & generatim, quidquid attigit Sacramentum illius Corpus, & vel minimam habet cum adorabili ejus perſona rationem, peculiarem cultum meretur. Sed dicitur mihi, quomodo conciliari poſſet hæc ſollicitudo pro ceteris reliquiis, cum hoc Sanctæ Eucharistiæ contemptu, cum illam nullo habeatis in discrimine? Hic habetis, non Sanctorum oſſa, ſed vivens, & animatum Corpus Sancti Sanctorum: hic habetis non Crucem, & Spinam, quæ deſervierunt Paſſioni Jeſu Chriſti, ſed ipſum Jeſum Chriſtum ſeſe pro vobis in ſingula momenta Sanctificantem. *P. Vauheri in Aſſeritio exercitiis pro cultu Jeſu Chriſti in Sancto Sacramento.*

Ubi nam Chriſtianus eſt, qui, modo non omni caret Religione, non gauderet in Palaſtinam contendere, ſi poſſet, viſurus ea loca conſecrata præſentia Jeſu Chriſti in vita ejus mortali, deſeculari Sanctam illam tellurem, ubi ille ſua impreſſit veſtigia, viſitare locos omnes, quos tot miraculorum fulgore inſignivit? Quo interni gaudii impetu ingrederemini in ſtabulum, ubi in lucem prodiit? in Coenaculum, ubi, cum Apoſtoliſ ſuis, noviffimum Paſcha celebravit? in Synagogas, ubi celeſtem morum tradidit diſciplinam? Inde in Patriam reverteremini non contemplati Galvarium, ubi, pro peccatorum noſtrorum expiatione, obtulit vitæ ſuæ Sacrificium? Volmet continere poſſetis, quominus lacrimis veſtris irrigaretis locum illum inſuſum Sanguine, quem Salvator non eſſidit, niſi ut vobis Cælum mereretur? Hæc omnia, Chriſtiani, habetis in Eccleſiis veſtris. Jeſus Chriſtus nonniſi pertranſivit ea loca omnia: ibi non eſt amplius, ſed elegit templa noſtra, ut ibi inſtauraret omnia mirabilia, quæ operatus eſt in vita ſua, & ut ibi vere uſque ad ſæculorum conſummationem permaneret. Videte hæc omnia Altaria in Dei viventiſ gloriæ extructa; ibi quotidiè pluries naſcitur Jeſus Chriſtus; ibi in gratiam veſtram, infinita operatur prodigia; ibi multiplicat Corpus ſuum, non ad expendam ſinem quadringen-torum, vel quingentorum millium, ſed infinitam animarum Chriſtianarum. Hic tandem dat etiam millies, ac millies Sanguinem ſuum, applicatur vobis fruſtum Cruentæ Sacrificii, quod in Calvaria adimplevit. Cur ergo adeo inſufficienter hæc templa viſiſſi, & deſeritis locos jugi Jeſu Chriſti præſentia ſanctificatos? theatrum innumerarum mirabilium actionum, & theſaurum pretioſiſſimarum ce-leſtium benedictionum? Si hæc inquitanda eſſent procul, non deſceſſet vobis, ſi minus vera cauſa, ſaltem ſpecioſi prætextus; ſed noluit Salvator hoc vobis itare ſumptibus, aut laboribus, ut accedatis ad ipſum quidem adorandum, vos autem ipſos locupletandos. Habetis præ foribus ad duorum, vel trium paſſuum intervallum, templa ſemper aperta; tempus audientie non eſt conſtitutum; quæcumque hora invenietis Jeſum Chriſtum paratum vobis audiendis, & recipiendis obſequiis veſtris, & ad ea, quæ petitis concedenda. O Salvator adorabilis, neſcitem fatiſ admirari immodicam indulgentiam tuam; illud vero dolore me con-ficit, quod Chriſtiani, quin tanto bono utantur, potius abutuntur, & faciſtatem, quam illiſ tribuis, ut ex flagitiorum ſuorum ceno emergant; & ab illis abſtineant, illos reddere minus excuſabiles. *Idem.*

Dei Filius non inſtituit Eucharistiæ Sacramentum, niſi ut hominibus oſtenderet magnitudinem amoris, quo illos proſequebatur. Ut hæc de re noſmet perſuadeamus, conſiderandum eſt dumtaxat tempus, quod ad illius inſtitutionem elegit, quod accidit ipſa nocte, qua tradendus erat, aliquot horas antequam incidere in manus eorum, a quibus erat cruciendus; tunc enim cogitavit de pretioſo hoc deſposito hominibus relinquendo. Noſtis æque ac ego, quanti momenti ſint ea amoris monumenta, quæ ab amicis ultro citroque traduntur, cum mortis articulo prope eſt, & quo in honore illa haberi conſueverunt. Hæc enim ſunt noviffima, & cariora; atque validiſſa videntur. Cor, quam-tumvis ab omni grati animi ſenſu remotum, non obliſcitur illa, & quamvis alia amoris teſtimonia non majorem naſta fuerint gratitudinem; hoc reliquiſ præſtat, neque illius inſtauratur memoria, niſi cum ſtibus, atque ſuſpiriis. Utrum ipſa natura loquatur, an ratio hæc nobis roget legem, non intereſt; conſtat animam, quæ jamjam a ſuo Corpore ſeparanda eſt, quæ reſpicit quidquid eo in momento horridum, ac triſtiſſimum eſt, tum excitare omnem Cordis affectionem, & eſſicere, ut acceritimi illius ſenſus erumpant: quod ſi quis in hoc ſtatu dat amico peculiare aliquid ſuæ bonitatis argumentum, vel aliquod num in amoris ſui pignus, ab amico ſervandum in benevolentia monumentum; nonne verum eſt, noviffimum hoc amoris teſtimonium morientis amici, majorem eſſicere debere impreſſionem in mentem, & cor, illud recipientis, a quo munus illud, tamquam pretioſiſſimum pignus habendum

Hujusmodi arguementi cõ-tinuitio.

Temporis circumſtan-tia quæ deus hociuſt inſtituit Sacramentum, indi-cant majorem amoris in illo, & eſſicere mu-nus pretioſiſſi-mum.

dum eſt? Taliſ ſenſus fuit Cordis domini ad mortis in-tuitum, quæ illi verſabatur ob oculos, ſi dilecto diſcipulo fides eſt habenda: cum diſceſſiſſet ſuus, qui erant in Munda, in ſum dilexiſt eos. *(Joann. 13.)* Dederat jam hominibus ſigna amoris ſui, lacrimas effuſerat, effuſerat Sanguinem, plurimos labores fuſceperat, quæſiſſet die, quævis hora, quovis momento aliquod dilectionis teſtimonium illiſ præbuerat; ſed exſpectabat toties triſtes mortis acceſſus, ut plene ſuo fatiſaceret amoris, reliquens illis Corpus, & Sanguinem ſuum. Ut igitur nobis adſtrueret ſublimem conceptum muneriſ, quod conſert nobis in hoc adorabili Sacramento Salvator, hæc a nobis conſiderandum eſt, tamquam certum, ac maniſteſtum teſtimonium, quod nobis Mundi Salvator reliquit, ut illius recordaremur, idque eo ipſo tempore, quo ad mortem proſtrictebatur. *Ex ſis. Ser-mone Parisi Stephani Chamillard paulo immutato.*

Neſcio, Salvator amabilis, quomodo pares tibi gratiæ referri poſſint, ob amorem, quem nobis teſtaſtus es in Myſterio Eucharistiæ, & quomodo ferendus tibi excellens ingrati-tudinis noſtræ. Fieriſne poſſet, ut tu, coram quo Sera-phini, Maſtatis tuæ luce perſtricti, ſeſe aliſ ſuis regunt; coram quo beati Spiritus præ reverentia contremiſcunt, volueris eſt delicatis tuas, cum hominibus permanere, quamvis prænoveris, te indigniſſime ab illis acceptum iri? nunquam dediſti ſigna magis aperta amoris tui, niſi in hoc Sacramento. Sed majoribuſ uſque contumeliis af-fectus fuiſti? Amor tuus in hoc Myſterio ad prodigium uſque procedit; ſed uſque noſtra procedit ingrati-tudo? per te, mihi liceat dicere, Domine, admiror boni-tatem tuam; ſed portentosa ingrati-tudo noſtra mihi videtur adhuc admirabilior, & ſi amor tuus eſt miraculum, & miraculorum omnium maximum; ego nihil ingrati-tudine noſtra monſtroſius invenio. Ubi mecum reputo modos omnes, quibus in Sanctæ Eucharistiæ decoratus fuiſti; heu, quam horrendum ſpectaculum menti meæ obverſatur! quot in-fideles te non norant? quot hæretici blaſphemias evomunt contra te? quot proceas homines, & in omnem licentiam eſſuſi, Myſterium hoc ſibi vertunt in ludibrium? Quot impij profanaverunt Sacrum Corpus tuum, illud pedibus calcantes? Quamvis hæc ſit enormitas, hi tamen inimi-ci aperti ſunt, qui hiſce te faciſtunt contumeliis. Saltem Chriſtiani, qui ſe fideles tibi eſſe gloriantur, eam tibi adhibent reverentiam quam mereris; ſed heu! in hoc Myſterio factus eſt ſcopus omnium contradictionum ho-minum. *Vauheri in lib. qui inſeritur in: Aſſeritio exercitiis in honorem Jeſu Chriſti in Eucharistiæ.*

In auguſtiſſimis templis noſtris, quæ invenitur, Domi-ne, ſolitudo majori diei diei præ: quoniam illic non ingre-dientur nequam, niſi cogenter adſtricti Sacris, quæ tibi offerre Patri tuo in gratiam eorum! ſed tandem cum in templum accedimus, hoc ſine, ut te veneremus? hoc ma-ximo dolore cor meum tranſigit. Cali! quot irreverentia, & immodetiſ! illi ruſtice ingrediuntur, & præcipiti feſtinatione egrediuntur; hi oculos circumquæque vertunt, excepto Altari, ubi queſciſ; quamvis eſt plurimorum ho-minum poſitura? nonne videntur potius infulſare tibi, quem debent revereri? mulieres vero in templi modum ornatae, nonne videntur accedere, ut tuſ, uni tibi debitum, au-ferant ſibi, potius, quam tibi adoleſcat? Heu! quot feroces, & colloquia, ſaltem inutilia? quot obtutus, & noxia deſideria? quot... reliqua dicere non audeo; me pa-udet hæc cogitantem. Cur mihi non licet mentem meam hujuſmodi abominatibus avertere? Cur illa prætere-riſ, & quoque oculis etiam tuſ eadem auferre? ſed heu! hæc vides Salvator amabilis, & hæc videns crudeliſ affice-ris videri. *Idem.*

Nobis conſiderandum eſt, Salvatorem in Incarnatione ſua ſemel tantum factum fuiſſe hominem pro Mando uni-terram pro ſingulis noſtrum, quotieſcumque illum recipi-mus. Ille pro nobis eſt in Altari, & nos expectans orat, offerit ſeſe Patri ſuo pro nobis; Cor ejus pro nobis flagrat amoris, & nihil cupit magis, quam videre Cor noſtrum eodem igne ſuccenſum, ut ſe perfecte cum illo conjungat. O Salvator mi! quis ego ſum, ut de me cogites, & pro me tanta opereris miracula! Quid, cum Sacerdos proſert Verba Sacramentalia, habes me præſentem ob oculos, & deſiderium ſanctificandi me eſſicit, ut de Empireo deſcendas, & omnes naturæ leges evertas? Hei mihi! quid fa-cere poſſum, ut tantum hoc beneficium rependam? Illud vero moerore me conſicit, quod deſcendens in Altaria noſtra, non melius plerumque exciperis, quam in prima tua Nativitate. *Idem.*

Quantumvis indigne habitus fueris præteritis tempori-bus, & adſit periculum, ut paribus excipiaris, vis, o Sal-vator, inter homines in hoc divino Sacramento verſari. Que ratio te cogit, ut ita opereris? nequidquam illam quæro extra te; illa quærenda eſt in Corde tuo; nos amas, & amor inimicus eſt ſeparationis, atque abſentia: O quam admirabilis eſt amor tuus! per te me liceat hoc dicere. Opus eſt, o Salvator, ut oculis tuſ vitam alligaveris, *Hendry Bibl. Cone. Theol. de Myſter. Tom. II.*

ne videas tot, tantaque moleſta, quæ æternum in te pa-tere deberent Mundi hujus odium. Quam potens eſt, & quam induſtrius hic amor! Cum inter homines amicus ab amico recedit, non poſſeſt, ad reparandum abſentia ſua damnum, niſi ad ſummum relinquere amico imaginem vultus ſui; ſed tu, Salvator mi, naſtus eſ medium dandi te ipſum, & ubique præſentem generatim te exhibendi. O incomprehenſibilem amoris exceſſum! Sed hei mihi! quam diſſert mea agendi ratio a tua. Delicias tuſ putas mecum permanere; & me tædet permanere tecum, mihiſ ſup-plicii iſtaſt eſt aliquando per horam tecum verſari. Tu jugiter me exſpectas in templis; ego vero qui accedam ad te, tempus eſſicere parior in otio! Illud vero in vacuis viſitationibus; nihil tu fatidiſ, non locum, nec tem-pus; ego vero omnia; cauſor locum parumper incommo-dum, tempus parumper importunum me arceat a te. O hominis frigus! quot ſuppliciiſ dignus eſt! *Idem.*

Quo magis latet Deus in hoc Sacramento, eo magis il-lum cognoscere debemus; neque enim latet, niſi ad ſi-diſtinctionem exercendam, nobiſque merendi occasionem tribuendam; igitur ad Altarium pedes nobiſ præſtantium ſibi eſt Deo noſtro obſequium rationis noſtræ, & omnia menſura, ſiſ noſtra lumina, auctoritati Verbi ipſius ſubſtancia. Videlicet, quamvis ille inviſibilis ſit, opus eſt, ut, tamquam Moyſes, credamus illum ita firmiter, quaſi propriis oculis noſtris illum intueremur: *Inviſibilem, tamquam videres ſubſtantiæ; (ad Hebr. 11.)* eique dicamus tanta fide, qua-ta olim Martha: *niſque Domine, ego credidi, quia tu eſt Ser-ſus filius Dei vivi, qui in hæc Mundum veniſti.* Cam autem fidei lumen detegat nobis Deus in Altaris Sacramento ab-ſconditum, quam eſſe debet noſtra reverentia? Sancta correpti formidine, procumbere debemus, non ſecus ac ſer-vos Apocalypſis ante thronum Agni, & cum illis clama-re: *dignus eſt, Domine Deus noſter, accipere gloriam, honorem, & poteſtatem. (Apoc. 4.)* Ideoque ego magis, quod cum di-vinus Salvator in Mundum venit; venit, ut opprobria, & humiliatones ſubſtineret. *Nomen operari hæc parti Chriſtiani (Luc. 24.)* inquit S. Lucas Evangeliſta; ſed in Eucharistiæ ille recipere vult obſequia noſtra, & adorationes. Tem-pus paſſionum præterit, & vult a nobis firma fide, ſincere amore reparari ſcelus Judæorum, qui contempserunt illum, & oderunt, & perſecuti ſunt. *Abbas de Monſtreſ ſerm. in Evang. 2. Dominic. poſt Paſche.*

Jam non dicam vos ſervos, ſed amicos: hæc tua, Do-mine, verba ſunt, verba infinita tua bonitate digniſſima. Verba, æque tibi glorioſa, ac nobis jucunda. Verba quibus non uteris, ubi cum Angelis loqueris. Hos nuntios, hos legatos appellas, hique a Prophetis, atque Apoſ-toliſ tuis, nonniſi Miniſtri, famulique tui appellantur; non vero ſinis accedere quatenus tales ad Altare tuum, & colloqui tecum familiariter. Quis ego ſum, Domine? Ego amicus tuus? que proportio inter te, & me? & ta-men aliqua debet eſſe inter amicos proportio: que gra-titudo mea? & tamen inter amicos eſſe debet gratitudo. Heu! tot noxæ in me, Domine, tot, ex parte mea, con-tumeliæ. Hæcine ſunt argumenta, quæ tibi amoris mei præbui, vel quæ a me tibi erant præbenda? Ah! intelli-go te, Deus meus! ita mecum agis, non quod diligam te, ſed quod me, licet indigniſſimum, diligis; & me habes tamquam amicum, non quod revera ſit, fed quia vis me-talem eſſe; vis dare te mihi, & in amabili Sacramento tuo, tamquam perfectus amicus, mihi viſ eſſe omnia. Vis, tamquam paſtor, me paſcere; tamquam Dux, me ducere; tamquam medicus, me curare; tamquam patro-nus, mihi patrocinari; tamquam magiſter, me erudire; & audire me, tamquam familiaris meus; utque intimam efficias unionem inter te, & me, viſ manere in me, ut ego maneam in te. Jucundum indicium tui amoris erga dilectum Diſcipulum tuum, ſuit permittere, ut requieſce-ret ſuper peccus tuum; tu vero viſ in Corde meo requieſcere. *P. le Valois, ſem. 4. operum ſpiritalium, pro die ſeſto SS. Sacramenti.*

Quid perferendum non eſt Filio Dei, ut nobis amorem ſuum reſtetur in hoc divino Sacramento? Quid non patitur ab impietate tot ſeleſtiſſimorum, qui abutuntur Eucharistiæ in teteriſſimis profanationibus a tot hæreticis, qui au-guſtiſſimum hoc Sacramentum ſibi convertunt in obiectum blaſphemiarum, & ſcandalis, maximum divini amoris ſtimum? Quid illi perferendum non eſt ab irreligione, vel potius inſolentia tot pravorum Chriſtianorum, qui terribilibus hiſce Myſteriiſ ideo videntur adſistere, ut inſul-tant humiliati Dei pro illis exitaniti? Quid non ferendum ab ignavia aliorum, vel qui per devotionis carentiam abſtinent, vel qui cum magno tepore accedunt, vel qui in Al-taribus noſtris illum in triſti ſolitudine deſerunt? Sed ma-xime queritur de contumeliis, quibus læceſtur a tot calami-toſiſſimis, qui Juda perſidiam inſtaurant, convertentes Paſſionis ſuæ commemorationem in redintegrationem om-nium opprobriorum, quæ ſubſtinet. Prævidebat ille omnia hæc mala, quibus ſemet obſectiſt hoc adorabile Sacramentum; inſtituens; ſed ſeſtinatione veniendi ad nos, & corda noſtra ſibi

Deo abſolu-tiſt obſequium ſibi noſtra.

J.C. ubi-que amicus ſuo-ſe gerit ſu- hoc admi-rabili Sacramento.

Quiſ pau-ſerendum ſuit J. C. in hoc Myſterio ab-impis, & ab Hæreti-cis.

propter amorem suum, nequaquam sustulit illum, pa-

Quantum humilitatis sit Dei Filius in hoc Sacramento.

Dei Filius magis humilitatis est in hoc Sacramento, quam in hoc Sacramento.

Fidelis per Eucharistiam se cum J.C. Corpore coniungit.

Filius Dei in hoc Myserio.

mino; quia est ubique, & in omnibus terra locis, ac nos...

Quinam requiritur amor, qui puritas, ut divinorum...

Quomodo in unione quam habet cum Salvatore nobiscum...

Repetite antiquos illos Romae veteris Imperatores, cum...

Non sine causa Spiritus Sanctus in libro Esther nobis...

Qua puritate nobis accendendi...

Quomodo in unione quam habet...

Honor et adorationem...

Convivium ad hunc...

Filius Dei in Eucharistia...

velo contempnimur hunc eundem Agnum in throno suo glorificatum.

Memento, Christiani, beate illius cecitatis, qua percussus fuit S. Paulus...

tos in Caelo, & identidem consolatur iustos in terra.

Humanitas Filius Dei unum tantum occupans...

DE DIVINITATE ET MAGNALIBUS IESU. MONITUM.

Titulus hic, quem adijciendum putavimus Myserii Salvatoris, esse potest...

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonem hujus Argumenti Synopsis.

Divinitas Jesu Christi probari potest per tres perfectiones, quae uni tantum Deo possunt convenire.

titis palam Judaeis declarabat, se illum esse Messiam, quem illi...

Pro puncto primo dicere possumus, cum Salvatore...